

POINCARÉN VALITSEMISEN MERKITYS

Ranskan tasavallan uutta presidenttiä onnitellaan ahkerasti. Vilkaiskaa mustasotnialais-pogromilaista „Novoje Vremjaa” ja liberaalista „Retshia”: miten liikuttavan yksimielisiä ovatkaan presidentti Poincaréille osoitetut onnitelut ja tyytyväisyyden ilmaukset!

Ulkopolitiikan ja länsimaissa vallitsevan asiointilan arviointi paljastaa erittäin havainnollisesti mustasotnialais-temme ja liberaalimme välillä olevan syvän sisäisen sukulaisuuden. Kun sekä edelliset että jälkimmäiset tervehtivät Ranskan suurporvariston ja klerikaalis-feodaalisen taantumuksen liiton valitsemää „kansallista” presidenttiä Poincaréta, niin jokaiselle selviää, että mustasotnialaisia ja liberaaleja erottaa toisistaan vain se katsantokanta, joka kummallakin on sosialismia vastaan käytävän taistelun *keinoihin* nähden.

Mutta Poincarén valitsemisella on suurempi merkitys kuin se, mitä utterat „onnittelijat” siitä ajattelevat. Harkitessaan näiden vaalien merkitystä valveutuneet työläiset panevat merkille kolme seikkaa.

Ensinnäkin Poincarén valitseminen merkitsee vielä askelta eteenpäin Ranskassa edessäolevan luokkataistelun kärjistymisessä. Poincaré oli pääministerinä, kun *radikaaleilla* oli edustajakamarissa enemmistö. Mutta presidentiksi hänet valittiin radikaalien ehdokasta Pamsia *vastaan*, valittiin *klerikaalis-feodaalisten* taantumuksellisten avulla, hänet valitsi *oikeistolaisliitto*.

Mitä se merkitsee? Ranskassa hallitsee *äärimmäinen* porvarillinen puolue, radikaalit. Ero sen ja „taantumuksen” välillä käy yhä pienemmäksi. *Koko* porvaristo,

radikaalisesta taantumukselliseen saakka, liittyy yhä tiukemmin sosialistista proletariaattia vastaan, ja rajat kummankin porvariston väliltä katoavat yhä enemmän. Erikoisen selvästi se ilmeni Poincarén valitsemisessa. Tällainen yhtenäisyys on luokkaristiriitojen äärimmäisen kärjistymisen varma merkki.

Toiseksi, Poincarén virkaura on huomion arvoinen — se on sellaisen porvarillisen toimihenkilön tyypillinen virkaura, joka myy itsensä vuoron perään kaikille puolueille politiikassa ja kaikille pohatoille politiikan „ulkopuolella”. Ammatiltaan Poincaré on asianajaja, 20-vuotiaasta alkaen. 26-vuotiaana hänestä tuli kansliapäällikkö, 33-vuotiaana ministeri. Kaikkien maiden pohatat ja raharuhtinaat pitävät suuressa arvossa tällaisten taitavien kiipijäin poliittisia yhteyksiä. „Loistava” asianajajaedustaja ja poliittinen keinoittelija ovat *synonyymejä* „sivistyneissä” maissa.

Kolmanneksi, Ranskan sosialistien toimeenpanema mielenosoitus Poincaréta valittaessa on huomion arvoinen. Vaillant puolesta äänestäminen oli mielenosoitus Kommuunin kunniaksi. Vaillant on elävä muisto siitä. Sen ymmärtämiseksi ei tarvitse muuta kuin kerran nähdä, kuinka Pariisin työläiset ottavat vastaan valkohapsisen Vaillant in ilmestymisen puhujalavalle.

Ja niinpä siis siinä samassa Versailles'sa, jossa v. 1871 porvarillinen Ranska kauppasi isänmaataan Bismarckille tukahduttaakseen proletariaatin kapinan — siinä samassa salissa, jossa 42 vuotta sitten kajahteli kuningasta itselleen haluavien Ranskan mustasotnialaisten tilanherrain petomainen kiljunta, äänestivät työväenluokan edustajat vanhan kommunardin puolesta.

„Pravda” № 11,
tammikuun 15 pñä 1913
Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan „Pravda” lehdessä
tekstin mukaan